

LBRIS

We know
books

BEATI PAOLI
ȘI
ADEVĂRUL ARE NEVOIE
ÎNTOTDEAUNA
DE UN VINOVAȚ

VOLUMUL I
STRĂINUL

Coperta: Silviu Ghiță
Tehnoredactor: Mihaela Munteanu
Corector: Simona Blaj
DTP: MC Business Solutions

Descriere CIP a Bibliotecii Naționale s României
Beati Paoli și adevărul are nevoie întotdeauna de un vinovat
Volumul I : Străinul
ISBN 978-973-0-40300-8
Toate drepturile rezervate autorului Iunie 2024

Publicat cu suportul Asociației Pro Bono Pacis

CUPRINS

PREMISA	5
PREFAȚĂ.....	7
Capitolul I. APARIȚIA	11
1.1. Între prieteni	11
1.2. O nouă indentitate	36
1.3. Umbre din trecut	59
1.4. Rătăcirea.....	82
1.5. Când realul nu funcționează avem nevoie de un nou aliat, magia.....	90
1.6. Lecția de viață	99
1.7. Cercul vicios.....	115
1.8. Petrecerea	131
1.9. De undeva trebuie să începi	140
Capitolul II. CĂLĂTORIA.....	153
2.1. Roma, caput mundi	153
2.2. Marea îți oferă totul, doar să-i ceri.....	165
2.3. Ultima noapte de vacanță.....	177
Capitolul III. INSULA FĂRĂ NUME	187
3.1. Acasă în lumea italianului	187
3.2. Oaza de relaxare	195
3.3. Promisiuni fără valoare	207
3.4. Nu ceea ce e util e și plăcut	223
3.5. Un nobil.....	233
3.6. Deși pare mare, lumea este mică.....	240
3.7. Fugara.....	269
3.8. Liniștea dinaintea furtunii	275
3.9. Ultima frontieră, marea	287

Capitolul IV. DACĂ VREI SĂ ȘTII CINE SUNT TREBUIE

SĂ VI CU MINE 296

4.1. Oglinda dintre ape 296

4.2. O altă lume 315

4.3. Întâlnirea..... 325

4.4. Accidentul 342

4.5. Femei din est 345

4.6. Aici, unde a început totul 350

4.7. Aniversarea..... 355

4.8. Micuțo tu ești lumea mea 367

4.9. Jocurile iubirii 386

Capitolul V. ÎN DRAGOSTE CA ÎN RĂZBOI NU EXISTĂ

REGULI 408

5.1. Dulce, dar periculos..... 408

5.2. Misiunea 424

5.3. Mărturisirea 430

5.4. Un prieten de departe... 443

5.5. Dosarul verde 452

5.6. Când realul nu ne aparține..... 471

5.7. Dacă nu sunt lângă tine, de fapt, nu exist..... 487

5.8. Evadarea 495

Capitolul VI. TOTUL SE COMPLICĂ 509

6.1. Vila Esperanza..... 509

6.2. Dezbină și cucerește 523

6.3. Simbolul 534

6.4. Salonul oglinzilor 542

6.5. Sanctuarul..... 550

6.6. Și frumusețea are prețul ei..... 560

6.7. Furtuna 575

6.8. Ayra..... 582

PREMISA

Teamă ai atunci când nu înțelegi, când cauți o explicație logică ca să dai un sens la ceea ce ți se întâmplă. Ceva îmi spunea că eram acolo unde totul a început, dar aveam nevoie să știu, și am continuat să cobor acele scări ca într-o scenă din trecut... Da, eu sunt așa, trebuie să știu, altfel nu pot continua...

CAPITOLUL I. APARIȚIA

1.1. ÎNTRE PRIETENI

Accesă e-mailul. Primise o invitație. Locația: Discoteca Nord, în Mamaia, ora 22. Privi semnătura. Facultatea de Litere, Universitatea Ovidius, promoția 2012. Pe mobil, ceasul îi arăta că avea mai puțin de două ore să se pregătească dacă se decidea să participe. În jur, lucrurile împrăștiate îi aminteau de o situație provizorie. Oftă și începu să strângă din ele. Sunetul mobilului o aduse în prezent. Pe ecranul luminat recunoscuse cine o apela. Un singur nume, Mircea. Primul impuls să închidă. Mobilul continua să sune. Răspunse. O voce care se revărsa spre ea pe un ton amenințător:

- Ai fugit fără să-mi spui. Ți-ai luat și lucrurile. Ce se întâmplă?

- Nu am fugit. Am venit la Constanța. Mama a plecat câteva zile și apartamentul este liber.

- Alexandra, termină cu prostiile. Eu pot ajunge încă din noaptea asta la tine, dar, știu că ceea ce ai făcut, a fost un gest spontan. Nu uita că te cunosc bine. Dacă aveai nevoie de o pauză, puteai să-mi spui, îmi luam concediu, făceam într-un fel... Tonul vocii de la telefon, nu era ceea ce așteptase. Strânse mobilul între mâini.

- Am nevoie de timp, mă voi întoarce, dar nu acum, răspunse lăsând mobilul pe pat.

Hainele ei împrăștiate peste tot. De ce nu-i spunea că s-a terminat? De ce continua să asculte o voce care-i făcea rău? Ridică geanta de voiaj și într-o clipă răsturnă tot conținutul pe jos. Era conștientă că trebuie să termine cu aranjatul hainelor. Își dăduse timp, dar timpul părea că nu o ajută, și amânase, aranjatul hainelor și a lucrurilor pe care le adusese cu ea. Deschise dulapul din dormitor și îi privi goliciunea. Despre graba cu care plecase la București, îi vorbeau două umerase pe care erau agățate o haină de primăvară și o geacă roșie de fâș. Eliberă umerasele, aruncând din hainele care i se păură consumate.

Terminase mai repede decât gândise și o imagine nouă a unui dulap organizat o făcu să zâmbească. Era un semn al maturizării, își spuse, închizând satisfăcută ușile dulapului.

Încă îi rămâneau multe de așezat. O altă geantă aștepta să fie deschisă. Trecu în sufragerie. Aici, observă că rețetarele și câteva foi albe îi ocupaseră biblioteca.

Munca cu aranjatul cărților o satisfăcuse. Acum și cărțile aveau locul lor. Reveni în cameră și încărcă într-un sac de plastic ceea ce aruncase. Deodată, din maldărul dezorganizat de lucruri, smulse o rochie de culoare albastră.

O desfășură. Nu-și putu aminti când o purtase ultima oară. Atingerea materialului subțire al rochiei îi dădu satisfacția unei pauze și se dezbracă la repezeală de hainele cu care venise ca s-o îmbrace.

Îi venea bine, rochia urma linia corpului, redescoperindu-l. Fugi în baie unde în fața micii oglinzi de pe perete se roti de câteva ori, încercând să se vadă întregă. Dar oglinda prea mică îi arăta doar jumătate din corp. Își prinse părul în mâini și făcu o altă piruetă.

Rochia o făcuse să se simtă frumoasă și râse asemeni unui copil care primește o jucărie nouă. Sunt nebună, gândi, imaginându-se că ar fi putut să apară îmbrăcată cu rochia albastră la întâlnire. Din ultimul bagaj își scoase o pereche de sandale albe cu toc înalt și subțire. Făcu câțiva pași, continuând să se privească în oglindă. Mobilul îi sună scurt. Era alarma pe care o fixase ca să nu uite de întâlnire și care-i arăta că avea mai puțin de 30 de minute să ajungă la locul întâlnirii. Machiajul ochilor îi luă mai mult timp și când își privi din nou ceasul de la mobil, realizează că avea mai puțin de 5 minute ca să cheme un taxi și să ajungă la club. La telefon i se spuse că fiind sâmbăta seara, taxiurile erau deja ocupate. Coborâ treptele scării sărind câte două și alergă spre stația de taxiuri pe care o știa. O tânără așteptând autobuzul, o informă că stația de taxi se desființase și că singura posibilitate era să caute un taxi în parcare mall-ului. Reveni la marginea bulevardului privind țintă spre mașinile care treceau în viteză. Pe partea opusă, o mega-construcție înghițise nu doar bulevardul, dar și valurile de oameni din fața porților mari de sticlă. Traversă bulevardul pe trecerea de pietoni. Un taxi se pregătea să iasă. Îi făcu cu mâna. Spre surprinderea ei, taxiul opri lângă ea. Sări în taxi și cu vocea deschisă transmise adresa. Discoteca Nord, în Mamaia. apoi se răsuci spre fereastra deschisă a taxiului savurând străzile pline de tineri care îi aminteau de acea viteză a vieții la care ea renunțase de mult.

- Se merge bară la bară, domnișoară, răsunase glasul șoferului. Coborâ geamul mașinii. Literele lucitoare a unui local îi spuneau că ajunsese la destinație. Discoteca NORD.

Coborî din taxi după ce ascultă explicațiile șoferului ca să aibă grijă la câinii vagabonzi, și porni pe jos. O stradă îngustă și slab luminată care îi amintea de serile pe care le petrecuse aici. Parcă se vedea îmbrăcată în rochia albă de proaspăt absolventă la Litere, cu toga pe cap, participând la petrecerea de absolvire...

Câteva priviri ale tinerilor care ocupaseră locul și așa îngust al intrării în discotecă le simți, adulmecând-o. Am pierdut ritmul, își spuse depășind barierele făcute din corpurile celor care așteptau pe trepte.

Terasa, își aminti brusc. Încerca să-și ia mobilul din geantă, dar în mișcarea bruscă a mâinii, atinse corpul unei tinere.

- Ești chioară, fă? Nu vezi pe unde calci?

- Scuze, îi răspunse și începu să coboare încercând să evite pe cei care continuau să urce și care transformau locul și așa îngust într-o cursă cu obstacole. Terasa era aproape goală și se felicită pentru faptul că dintre toți tinerii aceia, ea își amintise de locul acesta și scăpase de înghesuială. Se așeză la una din mese și deschise mobilul. Nu avea alte mesaje. Zâmbi satisfăcută. Cel puțin în seara asta nu trebuia să ia o decizie.

Un țipăt urmat de altele o făcu să înțeleagă, că momentul de liniște de care se bucurase până atunci se terminase. Se grăbi să iasă de pe terasă când o privire îi atrase atenția.

Verde, directă și vie părea că-i umbla pe corp fără ca să se poată feri. Prinsă de cursa privirii necunoscute, nu realizează că se apropiase, inspirând aerul elegant din jurul acestuia, până când un Buona sera, direcționat spre ea îi aduse dovada că stăpânul privirii verzi era un italian. Din puținele cuvinte rostite de străin, înțelese că și el se rătăcise și cineva îi vorbise de terasă ca de un loc mai izolat.

- Eu îmi caut prietenele, îi răspunse, deschizând mobilul și arătându-i că se grăbește. Îl văzu zâmbind. Deodată, valuri de tineri ocupaseră spațiul din jurul italianului pierzând astfel contactul cu privirea verde. Deschise mobilul la invitație și o reciti. Respectase instrucțiunile și acum se afla aici. Grăbită să dea curs unei invitații primită pe e-mail și fără să se asigure că totul era real. Putea fi o glumă proastă, și gândul îi aduse un gust amar.

- Își amintea bine discoteca și știa că singura posibilitate să intre era prin coridorul îngust. Urmând sunetele haotice care acaparaseră și structura și pe cei din interior, traversă terasa și intră pe coridor. La capătul coridorului, barul-recepție. Nu se înșelase. Înviorată se îndrepta spre bar când o voce îi rosti numele și în lumina difuză de pe hol, văzu o siluetă care se apropia.

- Mădălina?

- Ce faci? Când ai venit? E și Irina, s-a întors din Spania.

- Abia am intrat, Mădălina.

- Grăbește-te, îi spuse aceasta arătându-i un alt coridor.

Irina a găsit masa, e lângă ringul de dans. Ringul de dans era zona pe care și-o amintea cel mai bine. Orientându-se după silueta Mădălinei, descoperi că fuseseră construite alte coridoare, iar un bar modern luase locul garderobei. În jurul ringului de dans, mese cu fotolii dispuse pe margine, micșorau mult spațiul, permițând ciocniri surprinzătoare între cei care își doreau să danseze și cei care veniseră doar să privească. Câteva fotolii fuseseră așezate pe ring, încât făceau imposibilă traversarea dintr-o parte în alta. Mâna Mădălinei îi indica masa.

- Iat-o și pe refugiata noastră, Alexandra! O primi o voce veselă de la masă.

- Bună, Irina! Observă că singurul loc liber era între Irina și o fată care întoarsă într-o parte ținea mobilul lipit de față în timp ce cu cealaltă mână mișca pe masă un pahar pe jumătate plin.

- Te pup! Ți-o prezint pe Carmen, reluase Irina folosind tonul vesel de la început și indicând cu mâna pe fata care întoarsă într-o parte, făcu un gest scurt cu mâna în care ținea mobilul. Am venit împreună din Madrid și când i-am povestit despre întâlnirile noastre săptămânale de grup, a vrut să participe. Întâlnirile de grup era ceva ce lăsase în urmă, iar o confruntare cu trecutul nu-și dorea. Un tânăr se apropie să ia comanda.

- Ale, povestește-ne cum a fost la București? Brusc, se văzu prinsă în arcanul privirilor celor de la masă. Irina îi cerea o mărturisire, celelalte așteptau.

- Ca în București! Răspunse, păstrând tonul protocolar al vocii; o mulțime de oameni care aleargă dintr-o parte în alta. Am muncit acolo, nu prea am avut timp să mă implic în viața orașului.

- Da, așa e, când ești căsătorită, întrerupse Irina, te preocupă mai mult viața de familie. Căsătoria este o responsabilitate, pe care trebuie să ți-o asumi! Repetă și Mădalina apropiindu-și fotoliul de Irina și Carmen și formând cu ele un nou cerc.

- Vorbiți de căsătorie ca și cum ar fi scopul vostru în viață, interveni o voce. Au trecut trei ani de când ne-am dus fiecare pe drumul ei și tot ce avem să ne spunem este legat de căsătorie? Ne-am întâlnit ca să ne simțim bine, nu, ca să ne analizăm viețile!

- Să nu disimulăm, Andrada, și să bem pentru întâlnirea de azi, e un moment bun ca să ne unim din nou. Ca la un semn, celelalte ridicară paharele.

- Cum a trecut timpul!

- Să nu începi cu patetismul tău, Mădalina, că ne strici seara. Timpul trece oricum, e important cum îl petreci și cu cine... Oftă. Venise pentru distracție, dar după privirile celorlalte realizează că făcuse o greșală, fetele nu o iertaseră și îi cereau o confruntare cu trecutul pentru care ea nu venise pregătită. Irina anunțase încă un rând de cocteiluri. Când băiatul cu comanda se apropie, ceru un gin tonic. Avea nevoie ca să uite.

- Când Irina ne-a spus că te vei întoarce în Constanța, am crezut că e o glumă. De ce ai venit?

- De ce să nu vin, Andrada? Am primit invitația ca celelalte. Eram în oraș. Am profitat.

Privirea întunecată a Andradei îi arăta că nu o mulțumise răspunsul. Se răsuci spre paharul cu cocteil. După frappe-ul pe care îl băuse, ginul tonic era o revelație. Papilele gustative parcă îi mulțumeau. Sunetele muzicale antrenante de până atunci înlocuite cu un ritm mai lent transformaseră atmosfera de la masă. Le văzu pe fiecare ocupate de propriile gânduri. Se lăsa în fotoliul încercând relaxarea, când tonul Irinei acoperi vocile celorlalte de la masă anunțând pe noul venit. Numele rostit cu voce tare de către Irina, nu-i spunea nimic. Se răsuci spre paharul cu gin tonic, când vocea prietenei o smulse reveriei explicând pe cine prezentase Irina.

- A devenit internațională, ieri cu un spaniol, azi se afișează cu un italian, tot ce are bun Vestul Europei! Remarca Andradei i se păru răutăcioasă. Hotărât lucru, își spuse, prietena ei nu se schimbă și le observă și pe celelalte de la masă. Vechile animozități nu muriseră. Întrebările cu care îl provocau pe noul venit care ocupase marginea fotoliului Irinei rămânând cu fața într-o zonă de penumbră făceau parte din același arsenal cu care ar fi atacat pe oricine care nu era din grup.

- Îi fac inițierea, adăugă râzând Andrada. Irina se ridicase și începuse prezentările purtând cu ea silueta străinului. Pe Mădalina, ai cunoscut-o ieri la cafea, ea e Andrada și ea e Alexandra, despre care ți-am povestit, singura dintre noi care vorbește bine limba italiană, deci, dacă ai nevoie de cineva să te ajute cu traducerea, ea e cea mai indicată. O privire verde cu care se trezi în față. Îl cunosc? Încerca să-și amintească, dar o senzație de amețală îi opri nu doar gândurile, dar și vocea.

- Andrea, cum ți se pare România? Răsunase glasul Mădalinei care apropiindu-și scaunul de cel al străinului aproape îl acoperise.

- România e frumoasă, mai ales, fetele îmi plac!

- Remarca italianului provocase alte râsete.

De când apăruse străinul, observă că ea și Andrada fuseseră excluse din cerc. Era momentul să plece.

- Dacă ai nevoie să mergi la baie, vin cu tine...

- Nu am nevoie de companie Andrada, mă descurec și singură, îi răspunse, ridicându-se. Picioarele le simți moi ca și propriul trup.

- Lasă curajul ăsta ieftin. Ai aici un braț de care să te sprijini. La ce bun sunt prietenii dacă nu îi poți utiliza când ai nevoie de ajutor?

- Prietenii nu sunt pentru a-i utiliza... E...

- Ai amestecat băuturile, Alex. Lasă-mă să te ajut. Deschise mobilul. Apeluri pierdute îi umpleau ecranul mobilului. Intră în baie. Oglinda îi arăta o imagine obosită. Își șterse machiajul care se întinsese din jurul ochilor și aplică ruj. O imagine îmbunătățită, își spuse, stropindu-și fața cu câțiva stropi de apă.

- Alex, dacă ai puțin timp, aș vrea să vorbim.

- Despre ce?

- Știi tu... Despre noi... E adevărat că te despați de Mircea? Știu că nu a fost vina ta, dar...

- Asta mi-o repeta și el mai ales când nu reușea să se mai țină pe picioare...

- Nu știam că bea.

- S-a terminat capitolul ăsta, Andrada. Nu eram pe aceeași lungime de undă.

- Mda, e greu. Chestiile astea funcționează dacă sunteți în doi, altfel e degeaba. Adevărul e că eu l-am cunoscut prima, cu tine, însă s-a căsătorit. Cuvintele o acuzau direct, simți nevoia să dea o explicație.

- Andrada, am decis să divorțez, de aceea m-am întors în oraș, dar nu voi rămâne în țară, din toamnă voi pleca în Franța, mi-am găsit post acolo.

- Ce pot să-ți spun? Îmi pare rău!

- Și mie.

- Un răspuns simplu care nu întârziase să apară. Era ceea ce simțea, iar întâlnirea cu grupul o ajutase să conștientizeze încă o dată faptul că din ceea ce dorise și din ceea ce luptase nu mai rămăsese nimic.

- Cred că voi pleca, e destul de târziu.

- Și fetele? Ai putea măcar să le saluți. Ce le spun?

- Salută-le tu, din partea mea.

- Vin cu tine până în parcare. O baie fierbinte și somn. În parcare, câteva mașini ieșiseră în viteză claxonând zgomotos. E liber și e pentru tine, o atenționă, Andrada care oprise un taxi.

- Mulțumesc. Brusc, brațele Andradei îi cuprinseseră corpul, inducând aroma unui parfum dulce.

- Să știi că nu te-am iertat, e doar pentru seara asta. Se lăsă pe spate. Pe mâini, pe rochie îi rămase imprimată urma olfactivă a parfumului dulce a Andradei. Făcuse bine să se întoarcă? Revăzuse grupul și poate recuperase și pe prietena ei, Andrada. Gândurile erau multe.

Prima noapte fără vise, își spuse aruncându-se veselă sub duș. În cameră, alte haine o așteptau. Trebuia să le organizeze. Luă mobilul, apeluri pierdute de la același număr. Le numără, depășeau zece. Primul gând, să-l sune și să-i spună să o lase în pace, dar renunță, își aminti că odată greșise, lăsându-se influențată, și cedase. Mobilul îi sună în mână. Un apel continuu. Era același număr. Respiră profund și răspunse.

- Alexandra, întoarce-te acasă. Nu-mi poți face asta? Ce vor spune părinții mei? Ce vor spune prietenii noștri?

- Părinții? Izbucni furioasă. Prietenii tăi?